

Už delší dobu mi nějak vychází, že slabiny (ale i silné stránky) se nejlépe ukazují na příkladech. A příklady se nejlépe dávají pomocí srovnání. Posluchač je pouze naveden: Poslechni si to a pak si to sám srovnej. A tak vám nabídnu trojici alb, z nichž každé by ve své nevýraznosti beznadějně zapadlo, uvedena však do kontextu mají své místo.

Listolet natočil eponymní album, na kterém má řadu hudebních nápadů, ne však odvahy na nich píseň vystavět a rozvinout je. A tak i ty silné písně působí zakřiknutě, byť jsou vlastně hezké a povedené: *Spící listí*, *V restauraci U Sama* (řekněte si to znova, pěkná slovní hříčka), *Promilou* (ano dohromady

– tady i kapela přitvrdí do skoro až folk rocku) a *Leť holka leť*

(tohle je vyslovený hitový adept alba s chytlavou melodií a kontrastem mezi refrénem a slokami). V těchto písních Lisolet ukazuje, že by v něm perspektiva soft folku mohla být. A také zárodky hospodského humoru, vysmívajícího se zkamenělým beatovým kapelám: Dobrý být (míněno Dobrý beat).

{desky 1172}

Kieslowski

pokračují v hudbě nejvíce splňující první část titulku. Nic tomu neubere ani „ostrý“ název:

Na nože

. Nože jsou to hodně tupé, spíše takové umělohmotné. Muzika vesměs plyne odnikud nikam, a kdyby začínala uprostřed, taky by se to nepoznalo. O jakýchsi niterných problémech pak zpívají, ale jejich podstatu se mi identifikovat nepodařilo, jak jsou niterné.

{desky 1174}

Biorchestr

si dal charakteristiku své muziky rovnou do názvu:

Umakartové

. Znáte to, umakart je praktický, omyvatelný, slizký, levný a dobře udržovatelný, ale doma ho moc mít nechcete. Maximálně tak na chatě. Ostatně, labužníci vědí, i jak chutnají biopotraviny. Podobně chutná Biorchestr. Je sice méně disco-soulový než Kieslowski, ale bohužel nic jiného nenabízí – ani to niterno. Texty mi přišly podobně hladké a povrchní jako...jako umakart. Muzika plyne podobně, jako když umýváte umakart. Ono to není negativní hodnocení, jen se tu naskytá otázka, pro koho to vlastně je? Když se „pálí mlíko na plotně“, nezní to vůbec jako drama, kterým tento jev bezesporu je. Tak nějak to flegmaticky skupina konstatuje (nicméně na jedno vítězství to ve Folkových stupních Countryradia stačilo, takže někoho to zaujalo). Podobně drama na dálnici je hudebně pojato spíše jako groteska z dob němého filmu (Dálnice). Ostrý přechod s rýmem „Nechci se zabít, co si pustím za beat“ po němž následuje syntezátorové cvrlikání, vám jen umocní pocit absurdna. Ale deska je reálná.

{desky 1147}